

Leereszkedő alkonyatban

Egy elsüllyedt világ nevelt,
röghöz kötött szent ártatlansággal.
Az idő feloldódik léted határai
között. Ez a vajúdó igyekezet
fényre löki napjaid terhét.
Veszendő dolgok fontossága
mélyül szívedben. Ez a bekerítetttség
égető szükségessége körülpántol.
Egykor a közös élményekre épülő
közösség hite, a család adta erőd.
Ez a hit lángja már alig pislákol
benned. Felsajdul az idő múlása
öregkori magányodban.
Csalódásaiddal birkózol,
s a veszteség érzése erősödik
a leereszkedő alkonyatban.

Gyertya-meleg

Bandukolsz a délutánban,
szélbe sodródnak szavaid,
gyertya-meleg mosoly szádon.
Válladon a fák árnyékait cipeled,
melyek előtted, mögötted a füvek
hajára kerülnek. Éjjel
belemorzszálódnak a megérkező
ősz hűvös leheletébe.

Vívódva

Magam keresztje vagyok,
napjaim rozsdás vasszegek,
kifeszítenek.
Fellobbannak a messzeségek,
és a nap széttört üvegszilánkjai
hullani kezdenek.
Alkonyatba dől a délután.
Az éjszaka józanító szele
végigdidereg az alvó házon.
Magam keresztje vagyok,
az éjszakáim a rozsdás
vasszegeket kalapálják,
s kifeszítenek.

Visszahív a csend

Megálltam az elhagyott
udvaron, a letarolt szomorú
kert előtt, néztem az elgazosodott
veteményágyak pusztá kőrőit.
Itt minden szélnek van eresztve...
A rég elporladt kéz ültette
diófa behajol a volt virágágyak
fölé, és koppanva potyogtatja
résre hasadt zöld zakójából a diót.

Visszahív a csend, a hallgatás...
Lépteid elhaltak a házban
és az udvaron. S a figyelő
ablakszemek megvakultak,
bezárult a spaletta, és bent
kuporog a sötétség.
Igavonó türelmeden ment keresztül
minden.
Zsong, sziszeg a csend.

Lomb hajában

Ez a kapaszkodás:
minden szárral, gyökérrel.
Ezek a bütykös ujjak
a partoldal hempergő
hajlatán. Ez a kiterjedt
messzeség felé bólogatás.
Így a nyár elé indulva...
Egy madárdalnyi bizonyosság
repül át a völgy fölött.
Lomb hajában fészek,
elringatja zöld feje.
Késő délutánok napfényében
álldogál, alatta ernyedt
és édes virágillat
lengedez. A politika
szellője meg sem legyinti.
Él, suttog, beszél, gazdagsága
a zöld levél. Messzi
nemzetségek régi, fojtott
bánata lebeg el alatta.
Öreg fa, úgy örülök neked,
mint messze idegenben
a földimnek.